

Man gif dernæst til den sidste Sag paa Dagsordenen:

Forespørgsel af Folkethingsmanden for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Sindenburg) til Justitsministeren.

(Forespørgselen findes i Tidenden, Sp. 1740).

Sindenburg: De Forhold, paa hvilke jeg idag kunde ønske at henlede det høie Things Opmærksomhed, ere vistnok af dem, som maa kaldes meget praktiske, fordi de directe eller indirecte berøre en Mangfoldighed af vore Medborgere; men de ere ikke desto mindre af saadan Betskaffenhed, at jeg ikke tør gaae ud fra, at det ærede Things Medlemmer i deres Sleerhed ere ret fortroltge med den Deel af Lovgivningen, og jeg skal derfor tillade mig at forudsætte nogle faa orienterende Bemærkninger med Hensyn til de Grundsætninger, som enhver Fallitlovgivning nødvendigvis maa vedkjende sig. Det kan naturligvis ikke være Meningen, at jeg skulde gennemgaae denne Lovgivning i dens enkelte Punkter, jeg vil selvfølgelig indskrænke mig til at berøre de store Hovedgrundtræk og i Forbindelse dermed nogle enkelte Punkter, om hvilke jeg tror, at de i Særdeleshed trænge til Forbedring. Det er da den almindelige Regel med Hensyn til Inddrivelsen af Gjældsfordringer, at Statsmagten sørger for at skaffe Creditorerne en Fuldstgjørelse hos deres Debitor, uden at tage noget Hensyn til, hvorvidt denne Debitor skylder Penge til Andre. Det er en fuldkommen rigtig og naturlig Grundsætning; i det Dieblit en Skyldner er istand til at svare enhver Sit, saa vedkommer det selvfølgelig ikke hans Creditor, hvorledes hans Forhold er til Andre. Men ganske anderledes bliver Forholdet, naar den paagjældende Debitor er ude af Stand til at svare enhver Sit; saa maa der anlægges en ganske anden Maalestol, saa bliver Opgaven en ganske anden, nemlig den at skaffe de enkelte Creditorer lige Ret og Skjæl hos deres insolvente Skyldner. Det er altsaa Opgaven: en ligelig Fordeling af Boets Masse mellem de enkelte Creditorer. Det er

nu længt fra, at denne Opgave er løst derved, at Boets Masse, efter at være overgivet til Skifterettens Behandling, bliver ligelig fordeelt mellem Creditorerne; derved kan man ikke blive staaende; thi det er en Selvfølge, at en Mand ikke bliver insolvent med eet Slag. Det er vel sandt, at Falliterklæringen constaterer Insolvensen; men Insolvensen vil altid være tilstede en kortere eller længere Tid, forinden Fallitten declareres, og det er denne Mellemtid, som det i saa høj Grad kommer an paa. Det er nemlig klart nok, at, naar en Mand er insolvent, men han endnu ikke er gaaet fallit, vil enhver Creditor, som i denne Mellemtid suldt ud fyldestgøres, skade sine Medcreditorer, idet der bliver en saa meget ringere Masse til dem, naar Fallitbehandlingen engang indtræder. I Principet har den nugjældende Lovgivning vedkjendt sig denne Opgave; Straffeloven indeholder saaledes Bestemmelser om, at det er strafbart, naar en Mand paa den Tid, han kan forudsee sin nær forestaaende Fallit, foretager Handlinger, som sigte til at stille den enkelte Creditor fordeeltigere end de andre Creditorer. Men der er mange Omstændigheder, der samvirke til, at disse Straffebestemmelser ikke kunne faae nogen egentlig praktisk Betydning. Der er for det Første den vigtige Omstændighed, at enhver Domstol maa være meget varsom med at statuere, at den vedkommende Fallent har kunnet forudsee sin nærførestaaende Fallit, man bestander sig netop her i Tilfælde, hvor Folk gjøre sig de allerbesynderligste Illusioner; det er ikke uden Exempel, at Folk troe nok at kunne komme ud af det, skjøndt enhver Uheldet maa ansee deres Forhold for aldeles forvirrede, og Domstolene nære derfor en ganske naturlig og fuldkommen berettiget Vængstelse for at sige, at en Mand skal straffes, fordi han har maattet kunne forudsee sin nærførestaaende Fallit. Mer der kommer en anden Ting til, og det er, at, naar en Fallent begunstiger enkelte Creditorer paa Andres Beskostning, er han den Æneste, som efter Loven kan rammes, uagtet der er andre Personer, som tilsfald for Moralens Domstol ere nok saa strafbare og maaskee